

»Du må ikke følge mængden i, hvad der ondt« (2. Mos. 23,2)

Liden kraft

»Din kraft er kun liden«, siger Den Hellige, Den Sanddru til menigheden i Filadelfia (Johs. Åbenb. 3,8). Er det et opmunrende ord at begynde 1987 med? Det skal vi få at se! Det er i hvert fald altid værd at lytte til, hvad Den Hellige og Sanddru siger; hans nytårsord er uendeligt bedre end alle de mængder af ord, der bliver talt omkring det nye år.

Din kraft

Det første, vi lægger mærke til, er, at Herren taler om »din kraft«, men ikke om sin egen!

Du vil vel indrømme, at *din* kraft kun er liden. Det nytter ikke, at du strammer dig op her ved nytårstid og samler al din kraft, den er og forbliver liden – ja, den er måske endda blevet mindre i det svundne år!

»Ja, men«, siger du, »jeg har fået kraft ovenfra, så jeg er i hvert fald stærk«! Du mener altså, at Herrens ord til menigheden i Filadelfia ikke angår dig, thi du er nået meget længere end den!

Ak, ja, sådan er der virkelig nogle, der tænker – uden endog at bæve for, om de overhovedet er nået så langt som Filadelfiamenigheden! Dem må jeg så gå forbi, ligesom Herrens ord i dette brev går dem forbi; de er ude af stand til at høre det, fordi de mener, at de i modsætning til vennerne i Filadelfia besidder kraft og ikke kan tiltales, som Herren taler til dem, når han siger: »Din kraft er kun liden«.

Men til enhver, der erkender, at hans/hendes kraft kun er liden, vil jeg understrege, at dette langt fra er en bebrejdelse fra Herren, snarere en ros, i hvert fald en opmuntring. Thi ligesom der er store løfter for de fattige i ånden, er der store tilsigelser af alt muligt rigt og guddommeligt til dem, der er kraftløse.

Lad os imidlertid først søge at få klarhed over, hvorfor disse i Filadelfia var blevet så kraftløse, at de selv oplevede det. Alle er jo kraftløse, men få erfarer og erkender det.

Hvorfor?

Det siges der ikke direkte noget om i brevet, men det antydes.

Der står om dem, at de »har holdt fast ved mit ord og ikke fornægtet mit navn«, skønt satan havde rejst sin synagoge i deres by.

Gør du det samme på din arbejdsplads, vil du hurtigt erfare, hvor liden din kraft er. De vil spotte dig, støde dig ud og spærre alle veje for dig – ja, det er, som om du lukker dørene for dig selv – du kunne få megen mere »indflydelse«, hvis

du tav og ikke vidnede så klart om Herrens navn!

Hvad er det »ikke at fornægte hans navn«? Det er ikke blot at tale tydeligt om ham, men det er også at gøre det *med hans sindelag*, d.v.s. uden vrede og bitterhed, med sagtomdighed og kærlighed. Enhver, der gør det, er jo forsvarsløs som *et lam midt iblandt ulve*. Prøv det, og du behøver ikke nogen udlægning af teksten! Så ved du, at Herrens sande tjenere altid har liden kraft, om overhovedet nogen. De er (for at tale med Paulus) *magtesløse*.

Det er altid forholdsvis få, der repræsenterer Guds Lam her på jorden ved selv at være som magtesløse lam midt iblandt ulve, derfor var menigheden i Filadelfia formentlig talmæssigt lille – og når man er lille, føler man sin kraftløshed (i modsætning til, når man er stor – stakkels »store« forsamlinger!).

Herren sagde udtrykkeligt »du lille hjord«, altså du lille kraftløse hjord af magtesløse mennesker, dem, der i verdens øjne intet er og intet betyder (Luk. 12,32).

Dine gerninger

»Jeg kender dine gerninger«, siger Herren til den, men han beskriver ikke, hvad dens gerninger bestod i. Det behøves heller ikke, thi hvad kan den kraftløse menigheds gerninger bestå i andet end at vandre i de gerninger, Herren lægger til rette for den stund for stund?

Ligesom der i vor Herres Jesu Kristi jordeliv herskede en total mangel på planlægning, komiteer og kampagner, fordi han repræsenterede den nye verden, hvor den slags ting ikke findes, således var Filadelfia-menigheden så kraftløs, at den ikke kunne planlægge eller iværksætte noget – den kunne »kun« vandre med Herren i fuldstændig afhængighed af ham.

Vi møder i Filadelfia (ligesom i *Smyrna*, se Åbenb. 2,8-11) den store hemmelighed, som kun de kraftløse kender, og som hænger sammen med, at Kristi kors, der er *svaghed og dårskab* i verdens øjne, dog er *Guds visdom og Guds kraft*. Hemmeligheden er den, at den *nye* verden (som er den *evige* verden) i den nuværende tidsalder, hvor satan endnu ikke er bundet, altid giver sig til kende på en sådan måde, at dens visdom ser ud som dårskab og dens kraft som magtesløshed; man kan altså sige, at den verden, Jesus repræsenterer, og som vi skulle repræsentere, giver sig til kende ved sin modsætning! Det er og forbliver så stor en hemmelighed, at flertallet kun vil vide af den i teorien, ikke som menighederne i Smyrna og Filadelfia i praksis.

Havde man spurgt menigheden i Filadelfia: »Hvad udretter du? hvori består dine gerninger?« så havde den nok svaret: »Det ved jeg ikke! Jeg gør j o ikke andet end at vandre med Herren«!

Salig enhver menighed, der har det sådan! Det er alt andet end ørkesløshed eller uagtpågivenhed; det forudsætter tværtimod den største årvågenhed og det næreste forhold til Herren dag for dag!

Se!

Den kraftløse råder ikke over effektive midler eller metoder! Gjorde han det, var hans kraftløshed dermed ophævet. Han ved ikke, hvordan man får en menighed til at vokse. Vidste han det, fik han den jo bare til at vokse, og så følte han sig ikke magtesløs mere, thi nu kunne han noget. Han ved heller ikke, hvordan man evangeliserer og vinder mennesker for Herren. Ak, bare han dog vidste det, så var det ingen sag; så kunne han jo lige så meget som alle de andre, der ved besked om den slags vigtige ting!

Stakkels menighed i Filadelfia! Dog, den er ikke nogen stakkel i Guds øjne, så lidt som den, der »kun« har Gud, er nogen stakkel!

Herren siger »se« til den ikke mindre end tre gange (Åbenb. 3,8 og 9); han vil vise den noget vidunderligt, noget, som kun de magtesløse får lov til at se.

»Se, jeg har stillet dig foran en åben dør, som ingen kan lukke«! Den har ved sit trofaste vidnesbyrd om ham lukket alle dørene for sig selv; hvem vil have med dem at gøre – ud med dem! – men se, Herren har anbragt dem foran en åben dør, som end ikke helvede kan stænge – midt i deres kraftløshed oplever de, hvad Herren formår!

De har hverken åbnet døren (tværtimod!) eller anbragt sig selv foran den! Det er i eet og alt Herrens gerning! Når Herren altså siger: »Jeg kender dine gerninger«, så underforstås det her: »Det er nemlig mine gerninger«!

Hvad betyder det, at Herren har anbragt menigheden foran en åben dør?

Først og fremmest en åben dør *ind til Himmelen* (kap. 4,1). Menigheden får lov til at kende de himmelske ting, de guddommelige tanker, Guds skjulte råd! Den får lov til at have fortrolig omgang med Ham, der sidder på tronen, og Lammet, der er ligesom slagtet. Den har alle sine kilder heroventil i det himmelske. Derved bevares den fra at blive indpasset i denne verdens skema og tilpasse sig dens linie. Den lever skjult med Kristus i den himmelske verden og søger altid det, som er

heroventil, hvor Kristus er, siddende ved Gud Faders højre hånd. Derved befinder den sig i en uafladelig fornyelse, hvor intet får lov til at blive gammelt og selvfølgelig! Den åbne dør betyder altså først, at menigheden orienterer sig *opad* og bliver ved dermed, thi aldrig kan den tænke sig en dag uden fylden i Kristus!

Dernæst betyder den åbne dør, at der er *et stort og virkningsfuldt arbejde* for den tillige med *mange modstandere* (således som Paulus oplevede det i *Efesus*, 1. Kor. 16,9). Det er dens virke *udadtil*. Satan gjorde fra sin synagoge i Filadelfia alt for at lukke enhver dør og umuliggøre ethvert virkningsfuldt arbejde for menigheden, men se – »vil nogen Guds hensigter hæmme, han nødes til selv dem at fremme«! – hvor han gjorde det umuligt at udrette noget for Gud, der åbnede Herren døren ind til et arbejde, der ikke alene var stort, men også virkningsfuldt, og det er meget underfuldt, så sandt det allermeste af det, der er stort, er lidet virkningsfuldt i

Guds øjne!

Se, alt dette gjorde Gud for sin lille, svage og magtesløse menighed!

Men mere endnu: »Se, jeg skænker dig nogle af satans synagoge, af dem, som kalder sig selv jøder, skønt de ikke er det, men lyver«. Den magtesløse menighed, der menneskelig set er et let bytte for satan, erobrer altså nogle af satans agenter – erobrer, fordi Gud lægger sin hånd på dem: »Se, jeg skal få dem til at komme og kaste sig ned for dine fødder, og de skal forstå, at jeg har fattet kærlighed til dig«!

Menigheden er sandelig »virkningsfuld«, thi virkningerne af dens vidnesbyrd er overvældende store; den arbejder helt anderledes end den verden, hvori den arbejder; den lukker dørene for sig selv ved sit vidnesbyrd og afstår ganske fra taktisk klogt at holde en dør åben til verden; den læner sig ikke op ad denne verdens visdom og kraft, men er, som vi synger i sangen, »selv kun et intet, intet« – i denne magtesløshed udfolder Guds kraft sig

helt!

1987

Vi står ved begyndelsen til et nyt år og gør os vore overvejelser angående vort kald og vor opgave fremover.

Jeg foreslår, at vi beder om nåde til *at være som menigheden i Filadelfia*.

At vi med andre ord afstår fra at virke på en måde, som verden mere eller mindre kan forstå. Tænk nøje igennem, hvad det i praksis betyder, thi det er radikalt! Få vover at være med dertil; det er jo dåragtigt, og det gør upopulær.

At holde fast ved hans ord og ikke fornægte hans væsen, hverken i ord eller i gerning!

At forblive fattig i ånden!

At vælge liden kraft, ja magtesløshed!

At blive i afhængigheden af Herren og præges af korsets dårskab og svaghed!

Men er det andet end *at leve i og af tro?*

Velsignet nytår!

Nu tror I!

Troen er en kostelig ting. Det er ofte svært at afgøre, om den er til stede i et menneske eller ej, men når Herren siger: »Nu tror I«, da er troen der, hvor svag den så end kan være.

Disciplene havde sagt: »Nu ved vi, at du ved alle ting og ikke har nødig, at nogen spørger dig; derfor tror vi, at du er udgået fra Gud«, og Jesus svarede dem: »Nu tror I« (Johs. 16,30 flg.).

Herren er ikke ironiker; han afviser ikke, at de tror, skønt han ved, hvor svag deres tro er.

Den kostelige tro

Han havde samme aften sagt til Peter: »Hvor jeg går hen, kan du ikke følge mig nu, men siden skal du følge mig« (Johs. 13,36). Peter havde troen, men alligevel kunne han på dette tidspunkt ikke følge Herren. Det ville han ikke erkende og sagde derfor, at han var rede til at sætte sit liv til for ham; han overvurderede altså sin tro; det er vi alle tilbøjelige til, især når troen er ung. Men Jesus svarede: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Hanen skal ikke gale, førend du har fornægtet mig tre gange«!

Så opstår spørgsmålet: Kan troen overhovedet være til stede i en mand, der fornægter Herren?

Vi er tilbøjelige til at sige nej, men Herren sagde: »Satan begærede jer for at sigte jer som hvede. Men jeg bad for dig, at *din tro* ikke må glippe« (Luk. 22,32). Troen var altså i Peter, men så svag og kraftløs, at kun Herren kunne få øje på den.

Selv denne tro er en såre kostelig ting; den er nemlig et værk af ham, der er troens begynder såvel som dens fuldender. Den er så meget værd, at Herren regner med den og tager kampen op imod satan, for at den ikke skal glippe.

Det var en tro hos en mand, der endnu ikke havde omvendt sig, som Herren ønskede det, thi Herren fortsatte med at sige: »Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre«! Peter havde forladt alt for at følge Herren; han havde vandret med ham i tre år, set hans mægtige gerninger og hørt hans vidunderlige ord, men endnu havde han ikke omvendt sig fra at tro på sig selv; derfor var hans tro så svag.

Omvendelsen er ligesom troen en kostelig ting; også den er et værk af Herren og går langt dybere, end vi umiddelbart tænker. Peter havde prædiket, at man skulle omvende sig (Mark. 6,12); han havde også udført store gerninger, helbredt syge og uddrevet onde ånder, alligevel var han ikke selv omvendt i hel og fuld mening.

Det kan nok give os alle noget at tænke på!

Da Herren sagde: »Nu tror I«, bekræftede han deres ord om, at de troede, at han var udgået fra Gud, men han føjede straks til: »Se, *den time* kommer, da I skal spredes hver til sit og lade mig ene tilbage« (Johs. 16,32).

Nu, i denne situation, hvor troen ikke blev prøvet, troede de; det ringeagtede Herren ikke. Men *timen var umiddelbart forestående*, hvor troen skulle prøves – da ville det vise sig, at deres tro ikke bestod

prøven – de ville svigte ham, som de troede på, og lade ham ene tilbage.

Men Herren ringeagtede dem ikke og forkastede ikke deres tro; tværtimod holdt han fast på dem, så troen ikke glippede hos en eneste af dem bortset fra fortabelsens søn, Judas.

Troens væsen

Troen er ikke en færdig størrelse, men altid i udvikling; den begynder som noget i retning af et tros-frø, der ved Ordet sås i hjertet. Mere var den vel næppe hos disciplene på dette tidspunkt, og dog var den, som fremhævet, dyrebar, thi der kunne komme uendeligt meget godt ud af den, hvis blot den ikke bukkede under, men kom igennem.

Det var Herren, der havde nedlagt dette tros-frø i dem; det var ved hans ord og hans gerninger, troen var skabt i dem; og det var hans person, troen drejede sig om. Peter havde som i et glimt set, at han var Kristus, den levende Guds søn (Matt. 16,16), og Jesus havde svaret: »Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene«, og dermed givet til kende, at Peters tro var resultatet af, at *Faderen i Himlene havde åbenbaret ham, hvem Jesus er*.

Men endnu kendte de ham kun overfladisk, derfor var deres tro så skrøbelig og udviklet.

Herren havde imidlertid begyndt det gode værk i dem, han ville også fuldende det. Han havde skænket dem troens *begyndelse*, han ville også skænke dem tro-

ens *fuldendelse*. Derfor gik han til Getsemane og Golgata.

Ladt ene tilbage

Timen kom, da de alle forargedes på ham og forlod ham; men han forargedes ikke, hverken på dem eller på Gud, og han forlod dem ikke. De svigtede ham, men han svigtede ikke dem.

Satan begærede dem, og han drev det så vidt med Simon Peter, at denne tre gange under eder og forbandelser nægtede at kende noget til »dette menneske«. Her er den gæve Peter kommet så langt ud, at det ser ud, som om han falder ind under Herrens forfærdelige ord om, at »den, som fornægter mig for menneskene, ham vil jeg også fornægte over for min Fader, som er i Himlene« (Matt. 10,32).

»Salig er du, Simon Jonas' søn«, havde Herren engang sagt til ham, men vi må nok spørge: hvor er den salighed nu henne, er den ikke gået tabt for stedse? Herren havde også sagt: »Nu tror I«, men man efterlyser forgæves troen hos denne fornægtende mand; er den ikke gået endegyldigt til grunde?

Nej, det er den ikke! Vel er hverken saligheden eller troen til at få øje på, men Herren ser dybere ind i et menneskehjerte end vi, og han ved bedre end nogen af os, hvilket værk han selv har begyndt derinde – begyndt, ikke for at opgive det som forgæves, men for at *fuldende det*.

Her ser vi tydeligere end noget andet sted, at Herren sandelig er troens begynder og fuldender. Ene ladt tilbage i mørket fuldbyrder han tros-lydigheden for os alle.

Jeg er herliggjort i dem

I den ypperstepræstelige bøn, som Herren bad umiddelbart efter, at han havde sagt til dem, at de ville lade ham blive ene tilbage, siger han: »Jeg er *herliggjort* i dem« (Johs. 17,10). Heller ikke dette er for os til at få øje på; hvordan kan han være herliggjort i disse mænd, der lader

ham ene tilbage og tilmed forarges på ham?

Se nu nærmere på Peter! Det er rigtigt, at han er den ynkværdigste af alle mænd – en ynkelig figur gør han – her er bestemt ingen herlighed – dog, læg mærke til een ting: han går udenfor og *brister i gråd* – i gråd *over sig selv*!

Den, som har øjne at se med, kan godt se, at Herren er herliggjort i denne sønderknuste mand, der hulker og hulker over sig selv. Og nu hænger alt som på et hår – er det en bedrøvelse til fortvivelse, eller er det en fortvivelse over sig selv til omvendelse – hvis det er det første, da glipper troen endegyldigt – men er det en bedrøvelse til omvendelse (Herren havde jo sagt: »Når du engang *omvender dig*, da styrk dine brødre«!), da kommer troen frelst ud deraf, lutret og styrket!

Herren bad for ham; hans bøn under blodig sved i Getsemane er efter ordlyden en bøn for ham selv, men efter hele dens Åndsindhold tillige en bøn for Peter og alle de andre og for os, at deres og vor tro ikke skal glippe – og Han blev bøn hørt, lovet være Gud og Lammet i alle evigheder!

Således var han herliggjort i dem og blev herliggjort i dem og bliver fremdeles herliggjort i sine!

Dette har jeg talt til jer

Den stund, da de lod ham ene tilbage, blev for dem som den stund, hvor kvinden føder sit barn, fuld af smerte; de græd og klagede, men verden glædede sig; de sørgede, men deres sorg blev vendt til glæde.

Han, der blev ladt ene tilbage (dog, han var ikke ene, thi Faderen var med ham!) førte dem igennem de grufulde dage, så deres tro ikke glippede, men blev genfødt til en levende, uovervindelig sejrstro ved hans opstandelse.

Derfor sagde han: »Dette har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsel; men vær frimodige,

jeg har overvundet verden« (Johs. 16,33). Ikke så meget som eet bebrejdende ord om, at de lader ham ene tilbage; ikke så meget som et skeptisk ord, der kunne så tvivl om, hvorvidt de overhovedet havde nogen tro – men udelukkende ord, så fyldte af tro og sejrsvished, at de den dag i dag har en uudtømmelig trosskabende kraft.

Han ved om sig selv, at han er deres spæde tros begynder, og at han nu ved sin død og opstandelse bliver dens fuldender; han vil gøre deres tro så stærk, at de kan have fred i ham og være frimodige trods deres totale kommen-til-kort og al den trængsel, de skal igennem.

Han genfødte dem og deres tro, så de sejrede over verden. Det oplevede Johannes; derfor skrev han: »Alt det, som er født af Gud, sejrer over verden; og dette er den sejr, som har sejret over verden: vor tro« (1. Johs. 5,4).

Men rose sig kunne de ikke; det kan ingen, der sammen med sin tro er blevet genfødt til sejren over verden; den, der vidner om Kristus, kan ikke vidne om sig selv; det er kun, så længe man ikke sejrer, at man som Simon Peter kan tale store ord om sig selv og sin tro, men det er intet vidnesbyrd om Kristus.

Vort store klenodie

Troen er et såre stort klenodie, thi den er et Guds værk i vor ånd. Vi ejer ikke noget større gode.

Troen er som nævnt en levende ting, under stadig udvikling. Vi kan næppe selv bedømme vor tros bonitet, men Herren kender den og drager den ømmeste og myndigste omsorg for den.

Vi ved ikke, hvad vor tro skal konfronteres med i det nye år, men vi ved, at Han beder for os, at troen aldrig skal glippe, og at han, der har begyndt troens mesterværk i os, også vil fuldende det.

Så vandrer vi da videre i tro, d.v.s. med hjertets og samvittighedens øje fæstet på Ham hele tiden!

Alvor

Ved nytårstid udtaler ledende personligheder sig om tilstanden i industrien, landbruget, håndværket, kulturlivet, o.s.v. og politikerne bedømmer den politiske situation nationalt og internationalt. Gang på gang hører man, at de »*ser med alvor på...*«, og så anlægger de en alvorlig mine, rynker brynene og kniber læberne sammen.

Sandheden er imidlertid, at det hører med til syndefaldet, at intet menneske af sig selv ved, hvad alvor er. Ingen uigenfødt har nogen virkelig opfattelse af tilværelsens alvor.

Det skyldes, at ham, som man må regne alvorligt med, hvis man skal have noget begreb om, hvad alvor er, lader de i praksis hånt om. Ethvert udtryk for alvor er ganske overfladisk, når han, der både er kilden til og centrum for alvoren, Gud, anvises en underordnet, om overhovedet nogen plads i den »alvorliges« tilværelse. Det gælder ikke alene politikere og erhvervsfolk, men også fredsforkæmpere og andre såkaldte idealister!

Vreden

Gud er hellig, men hans hellighed gør vi

os ingen ide om! Ingen kan se Gud og leve!

Hver gang et menneske møder det mindste glimt af Den Hellige, gribes han af rædsel og falder med ansigtet til jorden. Gud er sandelig at frygte, og den, der ikke gør det, har intet begreb om tilværelsens alvor.

Guds hellighed tåler intet andet hos sin skabning end *lydighed*. Hvordan skulle den evige Majestæt kunne affinde sig med ulydighed? Ak, nu har jeg allerede sagt så meget, at mange ikke kan følge mig, men afviser mig med, at Gud er kær-

lighed. Det er sandt, at Gud er kærlighed, men vel at mærke *guddommelig* kærlighed, og den er hellig og tåler ikke synd hos sin skabning.

Derfor taler Guds ord tydeligt og klart om Guds *vrede* – men det går, så vidt jeg kan fornemme, de fleste mennesker, også de fleste kristne, over hovedet – det gør intet indtryk på dem – de tror ganske enkelt ikke på, at Gud vredes og lader nogen føle sin vrede; de tror med andre ord ikke på, at Gud *straffer!*

Derfor frygter de ikke Gud – men uden Guds frygt ingen alvor af betydning, kun sentimental alvor!

Jo, Gud er vred, og Gud straffer! Her er noget at tage alvorligt! Mærkeligt, at menneskene ikke kan se det! Det forekommer mig temmelig tydeligt. Men vi er af natur blinde og døve – helt ude af stand til at forstå det væsentlige i tilværelsen.

Menigheden

Tager jeg fejl, når jeg hævder, at det også iblandt Guds folk står ringe til med den virkelige alvor?

Jeg tænker naturligvis ikke på den kunstige eller hykleriske alvor – på fromme gebærder og alvorlige falbelader – jeg tænker på *Guds frygtens alvor*.

Dommen skal jo tage sin begyndelse med Guds hus, altså med os. Her er noget, som der efter min opfattelse er grund til at tage alvorligt.

Vi opfordres til at arbejde med frygt og bæven på vore sjæles frelse. Her er også noget at tage alvorligt.

Tiden er nær, da Herren åbenbarer sig synligt. Da skal vi aflægge regnskab for vore talenter og pund. Er det ikke nok så alvorligt at tænke på? Da skal det afgøres, om vi skal frelses som gennem ild, eller om vort arbejde kan bestå. Alvorligt, ikke sandt?

Hvor denne alvor ikke findes, behøver man ikke at tage anden alvor alvorligt.

Evangeliets alvor

Evangeliet er Guds ord (ikke vore ord) om Kristi kors. Hvem kan høre det ord, hvem kan se Kristus korsfæstet uden at møde tilværelsens mægtige alvor?

Her møder du Guds *hellighed*, der ikke tåler synd hos sin skabning. Dvæl ofte »ved korsets fod hos Jesus«, at Guds hellighed og kompromisløse afvisning af synd og ulydighed kan gå op for dig. Det er jo *din* synd, du ser i ham, der hænger i ufattelig lidelse og smerte på det rå kors!

Her møder du sandelig Guds *vrede*.

Han skåner ikke ham, der hænger udspilet på korsets planker; dertil er hans hellige vrede og harme over synden for stor; derfor lader han den korsfæstede komme til det dyb af forbandelse, hvor al Guds vrede samler sig om ham og fører hans sjæl til det punkt af mørke, hvor han råber: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« – ja helt ned til det punkt, hvor sjæl og legeme slides sønder i døden.

Sandelig, evangeliet er et af Guds hellighed gennem trængt ord, derfor dybt alvorligt! Kun som sådant er det glædens ord, den hellige, bævende glædes ord.

Thi sandt er det, at Gud er *kærlighed*, men hans kærlighed er ikke veg og blød; den er ikke indstillet på noget som helst kompromis med ulydigheden og synden; som du på korset møder hans hellighed og vrede, møder du også der hans kærlighed – men du kan nok se, at det er en kærlighed, der maner til alvor, til Guds frygt tillige med bævende glæde!

Der er i den evangeliske alvor ikke plads til nogen form for overfladiskhed; kun helhjertetheden anvises en plads. Man kan ikke slendre i Ånden, kun vandre i den og det sammen med Herren! Vi kan ikke snakke med Herren, derimod får vi lov til at tale med ham, men vi skal agte på vore ord. Der er naturligvis ikke plads til sjov og pjank i evangeliet, dertil er det for højt og herligt, men der er hjerterum for dem, der er bedrøvede, dog glade, dem, der intet har og dog ejer alt, dem, der følger Lammet, hvor det går.

Evangeliets alvor giver tyngde og vægt, men er dog ikke trykkende. Hvor den ikke findes, er alt for luftigt og let og uden næringsstoffer for sjæl og ånd.

Der tales i evangeliet om det *dyrt købte* – prisen var Jesu dyre blod – hvordan skulle der her blive plads til det *letkøbte*?

Hvor den evangeliske alvor er til stede, hersker Guds frygten; den er begyndelsen til al visdom og værnet imod overfladiskhed og letkøbthed.

Tidens alvor

Tjernobyl – atomtruslen – forureningen – ulandsproblematikken – alt dette tales og skrives der meget om.

Det tager man alvorligt, men man glemmer at tage Ham alvorligt, der har sagt, at som man sår, således høster man – ham, der har sagt, at jorden skælver under vægten af den brøde, der tynger den – ham, der har sagt, at Vredens Dag kommer over Vredens børn – ham, der kan kaste både legeme og sjæl i helvede.

Derfor er tidens alvor og den frygt, den fremkalder, aldeles magtesløs og fører ikke til nogen ændring hverken på tilstanden, der fremkalder frygten, eller i dem, der frygter. Alvoren og frygten er frugtesløse trods alle menneskenes »alvorlige« anstrengelser for nedrustning (fredsbevægelserne), miljøvern (miljøbevægelserne), o.s.v.

Evangeliets alvor er anderledes; den frygter Gud og frygter derfor ikke alt det, verden frygter. Hvor Gud er i centrum, er der ingen frygt for fremtiden. Vel ser vi også tydeligt tidens tegn og ved, at det blæser op til orkan, men i stedet for at frygte løfter vi vore hoveder og forstår, at vor forløsning er nær – Herren, som vi tager alvorligt, kommer selv.

Medens verdens alvor og alle dens anstrengelser leder til skuffelse på skuffelse, leder evangeliets alvor til herlighed. Ja, allerede nu er der en glans af hellighed og herlighed, af højhed og hæder, af tilbedelse og lovsang, af offervilje og gavmildhed, en genspejling af Kristi herlighed over den evangeliske alvor og helhjertethed.

Medens verden, der tager sig selv så alvorligt, mere og mere mister herlighed for til sidst at være i bælgmørke, går menigheden, når den tager evangeliet alvorligt til sig, fra herlighed til herlighed midt i tidens forfærdelige mørke. Alvor og alvor er sandelig to ting!

1987

Vi står ved indgangen til det nye år og gør os vore tanker og vore overvejelser angående den kommende tid. Vi er måske prægede af en vis nytårsalvor.

Lad ikke alvoren være en stemning, thi da kan man vanskeligt tage den alvorligt; da kunne den næsten være komisk!

Lad den derimod hænge sammen med sandheden, da er den ægte og reel.

Men husk da, at sandheden er fremmed i denne verden, som foretrækker løgnene – sandheden er vor Herre Jesus Kristus, Guds søn, vor Frelser.

Lyt alvorligt til ham – tag ham alvorligt og drag alvorens praktiske konsekvenser – det er en kristens eneste værdige holdning midt i denne alvorlige tid.

Gud give os alle nåde dertil! Der er nok, der spreder. Evangeliets alvor samler sjæl og sind og viljen med om Ham!

Således er vor nytårshilsen »velsignet nytår«! alvorligt ment!